

Arrest

nr. 271 395 van 19 april 2022
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat P. ROBERT
Sint-Quentinstraat 3 / 3
1000 BRUSSEL

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, in eigen naam en als wettelijke vertegenwoordigster samen met X van hun minderjarige kinderen X, X en X, die verklaren van Colombiaanse nationaliteit te zijn, op 29 december 2021 hebben ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie van 8 november 2021 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9*bis* van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen onontvankelijk wordt verklaard en van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie van 8 november 2021 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13).

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 8 maart 2022, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 22 maart 2022.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. BEELEN.

Gehoord de opmerkingen van advocaat J. VAN EDOM, die *loco* advocaat P. ROBERT verschijnt voor de verzoekende partijen en van advocaat M. DUBOIS, die *loco* advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Verzoekers dienden op 1 december 2017 een asielaanvraag in bij de Belgische autoriteiten.

Op 21 maart 2019 weigerde de commissaris-generaal de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus. Met arrest nr. 235 244 van 16 april 2020 weigert de Raad voor

Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) eveneens de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen.

Op 28 september 2020 dienen verzoekers een aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet).

Bij beslissing van 8 november 2021, met kennisgeving op 30 november 2021, werd die aanvraag onontvankelijk bevonden bij gebrek aan buitengewone omstandigheden. Diezelfde dag besluit de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris tot de afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten. Dit zijn respectievelijk de eerste en de tweede bestreden beslissingen.

De eerste bestreden beslissing luidt:

“(…)

(…)

geboren te Bogota op X

+ haar drie minderjarige kinderen

☐ P. S. J. M. (...), geboren te Brussel op X

☐ P. S. V. (...), geboren te Brussel op X

☐ P. S. G. (...), geboren te Brussel op X

nationaliteit: Colombia

adres: (...)

in toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingevoegd bij artikel 4 van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980, deel ik u mee dat dit verzoek onontvankelijk is.

Reden(en):

De aangehaalde elementen vormen geen buitengewone omstandigheid waarom de betrokkene de aanvraag om machtiging tot verblijf niet kan indienen via de gewone procedure namelijk via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland.

Betrokkene vroeg op 01.12.2017 asiel aan in België. Deze asielprocedure werd op 16.04.2020 afgesloten met de beslissing ‘weigering vluchtelingenstatus + weigering subsidiaire bescherming’ door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (RVV). Ondanks het feit dat betrokkene verwijst naar haar lange asielprocedure - namelijk iets meer dan twee jaar en 4 maanden – en in het verlengde hiervan naar een arrest van het Europees Hof van Justitie in de zaak M.M. t. Ierland (C-277/11) van 26.04.2012, dienen we op te merken dat de duur van haar asielprocedure niet van die aard was dat ze als onredelijk lang kan beschouwd worden. Immers, het kan de asielinstanties niet ten kwade worden genomen de zaak zorgvuldig te hebben onderzocht en hiervoor de nodige tijd te hebben genomen. Ook kan de eventuele schending van de redelijke termijn hoe dan ook niet tot gevolg hebben dat er enig recht op verblijf zou ontstaan in hoofde van betrokkene. Wat de verwijzing naar bovenvermeld arrest betreft: het is aan betrokkene om de overeenkomsten aan te tonen tussen haar eigen situatie en de situatie waarvan zij beweert dat ze vergelijkbaar is (Raad van State arrest 97.866 van 13.07.2001). Men kan er immers niet zonder meer van uitgaan dat de omstandigheden waarin betrokkene verkeert analoog (of commensurabel) zijn met degene waaraan zij refereert.

Betrokkene verwijst naar het Ministerieel Besluit van 30.06.2020 houdende dringende maatregelen om de verspreiding van het coronavirus Covid-19 te beperken, waarbij alle niet-essentiële reizen vanuit België worden verboden. Dit Ministerieel Besluit met in begrip van het reisverbod is ondertussen opgeheven en is dus niet meer van toepassing. Bovendien kan opgemerkt worden dat de terugkeer van betrokkene naar het land waarvan zij de nationaliteit heeft, een andere situatie uitmaakt dan het uitvoeren van toeristische reizen of andere niet-essentiële reizen van personen naar een ander land dan het land waar zij gewoonlijk en rechtmatig verblijven (RVV, arrest nr 251314 van 22.03.2021). Betrokkene toont eveneens niet aan dat zij als Colombiaans onderdaan vruchteloze pogingen heeft

ondernomen om naar Colombia terug te keren om volgens de gewone procedure haar aanvraag in te dienen. Bovendien toont betrokkene niet aan dat zij tijdens haar reis de nodige hygiënemaatregelen niet zou kunnen respecteren, noch dat zij de hygiënemaatregelen niet zou kunnen toepassen in haar land van herkomst.

Betrokkene verwijst naar het feit dat haar kinderen geboren zijn in België en dat ze Colombia niet kennen.

Betrokkene maakt het echter niet aannemelijk dat haar kinderen Colombia niet kennen, noch dat ze een zodanige taal- en culturele achterstand hebben dat ze in Colombia niet zouden kunnen aansluiten op school. Hoewel de kinderen niet in Colombia zijn geboren, hebben ze wel via hun ouders een band met Colombia. Betrokkene en haar echtgenoot hebben immers de Colombiaanse nationaliteit en zijn in Colombia geboren. Er mag dan ook worden van uitgegaan dat beiden hun kinderen tot op zekere hoogte de Colombiaanse taal en cultuur hebben bijgebracht, zeker gelet op het feit dat ze beiden nooit een verblijfsrecht van onbeperkte duur hebben gehad in België en zij dus moeten beseft hebben dat hun verblijf en dat van hun kinderen in België slechts voorlopig was.

Gelet op de nog jonge leeftijd van de kinderen, kan er redelijkerwijze van uit worden gegaan dat zij nog over voldoende aanpassingsvermogen aan de taal en onderwijs in het land van herkomst beschikken (RVV, arrest 227797 van 23 oktober 2019).

Betrokkene wijst nog op het hoger belang van het kind en verwijst daarbij naar artikel 3 van het Verdrag inzake de Rechten van het Kind, artikel 6.4 en artikel 5 van de Richtlijn 2008/115 en artikel 24 van het Handvest inzake de Grondrechten van de EU. Betrokkene wijst erop dat de aangehaalde artikelen en het hoger belang van het kind een onderzoeksplicht met zich meebrengen en dat er een redelijke belangenafweging dient plaats te vinden. We merken op dat de kinderen van betrokkene nog zeer jong zijn, namelijk drie en half jaar, bijna twee jaar en zes maanden. Op die leeftijd zijn de belangrijkste zorgfiguren de ouders, waarvan zij niet gescheiden worden. Hun moeder zit vervat in deze beslissing en dient zich, met haar kinderen, naar Colombia te begeven om aldaar haar verblijfsaanvraag in te dienen. Hun vader kreeg een negatieve beslissing en dient eveneens terug te keren naar Colombia. Daarnaast merken we op dat uit de voorgelegde attesten niet blijkt dat betrokkenes kinderen een groot sociaal netwerk opgebouwd hebben. Integendeel, uit de voorgelegde attesten blijkt enkel dat haar kinderen in Brussel geboren zijn. We stellen dus vast dat de kinderen buiten hun ouders geen sociaal netwerk opbouwden.

Betrokkene maakt dan ook niet duidelijk op welke wijze een terugkeer naar Colombia het belang van haar kinderen schaadt en dat haar kinderen in Colombia niet kunnen opgroeien in een veilige en stabiele omgeving, in de nabijheid van hun ouders en opgenomen binnen hun ruimer familiaal kader.

Wat het aangehaalde art. 3 van het Verdrag van de Rechten van het Kind betreft dient te worden opgemerkt dat het Hof van Cassatie gesteld heeft dat art. 3 geen directe werking heeft. Ook de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen stelt in zijn arrest van 30.07.2013, nr. 107.646 het volgende: "Wat de aangevoerde schending van het Kinderrechtenverdrag betreft, merkt de Raad op dat artikel 3 van dit verdrag – dat voorziet dat bij alle maatregelen betreffende kinderen de belangen van het kind de eerste overweging vormen –, wat de geest, de inhoud en de bewoordingen ervan betreft, op zichzelf niet volstaan om toepasbaar te zijn zonder dat verdere reglementering met het oog op precisering of vervollediging noodzakelijk is. Deze verdragsbepaling is geen duidelijke en juridisch volledige bepaling die de verdragspartijen of een onthoudingsplicht of een strikt omschreven plicht om op een welbepaalde wijze te handelen, oplegt. Aan deze bepaling moet derhalve een directe werking worden onzegd. (...) (RvS 7 februari 1996, nr. 58.032; RvS 1 april 1997, nr. 65.754)."

Betrokkene verwijst nog naar artikel 28 van het Internationaal Kinderrechtenverdrag (recht op onderwijs). We merken echter op dat geen enkel kind van betrokkene reeds de leeftijd van vijf jaar heeft bereikt. Derhalve is geen enkel kind leerplichtig en kan het recht op onderwijs niet ingeroepen worden als buitengewone omstandigheid.

Het feit dat betrokkene tewerkgesteld was, vormt evenmin een buitengewone omstandigheid aangezien deze tewerkstelling alleen werd toegestaan zolang haar asielprocedure niet was afgesloten. Zij had enkel als doel betrokkene de mogelijkheid te geven om tijdens haar verblijf in haar eigen behoeften te voorzien. Vermits de asielprocedure werd afgesloten op 16.04.2020 is tevens haar officiële toestemming om betaalde arbeid te verrichten op het Belgisch grondgebied sindsdien vervallen.

Voor wat betreft de bewering dat betrokkene in België een aanzienlijk sociaal netwerk heeft opgebouwd, dient er opgemerkt te worden dat betrokkene niet aantoonde dat haar sociale banden zodanig hecht zijn of dat er sprake is van enige vorm van afhankelijkheid die een terugkeer naar haar land van herkomst

om via de gewone procedure de aanvraag om machtiging tot verblijf in te dienen onmogelijk zou maken. Bovendien betekent de verplichting om terug te keren naar het land van herkomst om via de gewone procedure de aanvraag om machtiging tot verblijf in te dienen geen breuk van de sociale relaties maar enkel een eventuele tijdelijke verwijdering van het grondgebied wat geen ernstig en moeilijk te herstellen nadeel met zich meebrengt.

De overige aangehaalde elementen (dat zij bijna drie jaar in België verblijft, dat zij bijzonder goed geïntegreerd is, dat zij de cursus maatschappelijke oriëntatie gevolgd heeft en Franse les) verantwoorden niet dat de aanvraag om machtiging tot verblijf in België wordt ingediend. Deze elementen behoren tot de gegrondheid en worden in deze fase niet behandeld (RvS 24 oktober 2001, nr. 100.223; RvS 9 december 2009, nr. 198.769). Zij kunnen het voorwerp uitmaken van een eventueel onderzoek conform art 9.2 van de wet van 15.12.1980.
(...)”

De tweede bestreden beslissing luidt:

“(…)”

Mevrouw, die verklaart te heten:

(…)”

+ de drie minderjarige kinderen

- P. S. J. M., geboren te Brussel op X
- P. S. V., geboren te Brussel op X
- P. S. G., geboren te Brussel op X

wordt het bevel gegeven het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen, tenzij zij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven,

binnen 30 dagen na de kennisgeving.

REDEN VAN DE BESLISSING:

Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van artikel(en) van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en op grond van volgende feiten:

- o Krachtens artikel 7, eerste lid, 1° van de wet van 15 december 1980, verblijft hij in het Rijk zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten:

Betrokkene is niet in het bezit van een geldig paspoort.

(…)”

2. Onderzoek van het beroep

2.1.1. In een eerste middel voeren verzoekers de schending aan van:

- “- De zorgvuldigheidsplicht als algemeen beginsel van behoorlijk bestuur;
- Artikelen 2 en 3 van de wet van 27.9.1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen;
- De artikelen 9bis, 57/6 en 62, §2 van de wet van 15.12.1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen;
- De artikelen 10 en 11 van de Grondwet;
- Artikel 31 van de Richtlijn 2013/32/EU betreffende gemeenschappelijke procedures voor de toekenning en intrekking van de internationale bescherming.”

Het eerste middel wordt als volgt uiteengezet:

“Eerste onderdeel

De bestreden beslissing stelt in het eerste onderdeel van haar motivering dat verzoeksters' asielprocedure, "niet van die aard was dat ze als onredelijk lang kan beschouwd worden. Immers, het kan de asielinstanties niet ten kwade worden genomen de zaak zorgvuldig te hebben onderzocht en hiervoor de nodige tijd te hebben genomen."

De bestreden beslissing is op dit punt contradictoir. Enerzijds steunt het zich op de norm van een "onredelijk lange" asielprocedure, en anderzijds zou het de asielinstanties niet ten kwade kunnen worden genomen dat ze alle tijd nemen die ze nodig hebben.

Deze contradictie in de motivering van de bestreden beslissing maakt ze onbegrijpelijk op een essentieel punt, wat de vernietiging van de beslissing rechtvaardigt.

Tweede onderdeel

Het staat vast dat de onredelijke duur van de behandeling van de procedure om internationale bescherming leidt tot effectieve gevolgen op het vlak van verblijf in het kader van een aanvraag tot regularisatie. Het bewijs hiervan is de memo 120 (stuk 4) « Instructions relatives à l'appréciation de certains critères de regularisation liés à la durée de la procédure d'asile. » van de Dienst Vreemdelingenzaken.

De memo luidt als volgt:

1. « Procédures d'asile déraisonnablement longues :

Depuis plusieurs années, l'Office des étrangers a traité en logique positive les dossiers des étrangers faisant valoir une procédure d'asile jugée « déraisonnablement » longue.

Les conditions requises pour que cette procédure, invoquée dans une demande 9bis, soit jugée déraisonnablement longue, sont les suivantes:

➤ Procédure d'asile ayant duré 4 ans ou 3 ans (OE – CGRA – ex-CPRR et CCE - CE)

Le requérant doit avoir au minimum 4 ans consécutifs de procédure (Office des étrangers – Commissariat général aux réfugiés et aux apatrides - ex-Commission Permanente de Recours - Conseil du Contentieux des étrangers et Conseil d'Etat³) pour les isolés et les couples sans enfants et 3 ans pour les familles avec enfants effectivement scolarisés.

Par « scolarité », il est entendu :

- 1. scolarité obligatoire (à partir de la 1ère primaire jusqu'à l'âge de 18 ans et pour autant que les enfants soient à charge des parents) ;*
- 2. scolarité durant les études supérieures pour autant que les enfants soient à charge des parents ;*
- 3. et scolarité effective durant, au minimum, un an pendant la durée d'examen de la procédure d'asile (cette dernière condition étant cumulative soit par rapport à 1, soit par rapport à 2 selon le cas).*

Si un seul des conjoints remplit les conditions, l'autre peut également en bénéficier s'il y a, au moins, cohabitation effective et sauf contre-indication d'ordre public ou de fraude du chef de ce conjoint. Les délais successifs des demandes d'asile multiples ne sont pas additionnés.

Il n'est pas tenu compte de la durée de la procédure d'asile si elle est due en tout ou en partie au comportement du demandeur.

Une longue procédure d'asile n'implique donc pas automatiquement qu'une autorisation de séjour soit accordée. »

De maatstaf uit die memo is echter in strijd met de internationale en nationale bepalingen.

Preambule 18 van de Richtlijn 2013/32/EU bepaalt :

“Het is in het belang van zowel de lidstaten als de personen die om internationale bescherming verzoeken dat zo spoedig mogelijk een beslissing wordt genomen inzake verzoeken om

Artikel 31 van de diezelfde Richtlijn bepaalt op zijn beurt dat :

“De lidstaten zorgen ervoor dat de behandelingsprocedure binnen zes maanden na de indiening van het verzoek wordt afgerond.

(...)

De lidstaten kunnen de in dit lid bepaalde termijn van zes maanden met ten vroegste negen maanden verlengen wanneer :

- a) Complexe feitelijke en/of juridische kwesties aan de orde zijn;*
- b) Een groot aantal onderdanen van derde landen of staatlozen tegelijk om internationale bescherming verzoeken, wat in de praktijk zeer moeilijk is, is de procedure binnen de termijn van zes maanden af te ronden;*
- c) Wanneer de vertraging duidelijk toe te schrijven is aan het feit dat de verzoeker de krachtens artikel 13 op hem gesteunde verplichtingen niet nakomt.*

Bij wijze van uitzondering kunnen de lidstaten, in naar behoren gerechtvaardigde gevallen, de in dit lid bepaalde termijn met ten vroegste drie maanden overschrijden wanneer dit noodzakelijk is met het oog op een behoorlijke en volledige behandeling van het verzoek om internationale bescherming”.

Artikel 57/6 van de wet van 15.12.1980 stelt dat:

“De in het eerste lid, 1°, bedoelde beslissing wordt getroffen binnen een termijn van zes maanden na ontvangst van het verzoek om internationale bescherming dat door de minister of zijn gemachtigde werd overgezonden.

De in het tweede lid bedoelde termijn, kan met ten hoogste negen maanden worden verlengd, indien :

- a) complexe feitelijke en/of juridische kwesties aan de orde zijn;*
- b) een groot aantal vreemdelingen tegelijk om internationale bescherming verzoekt, waardoor het in de praktijk zeer moeilijk is de procedure binnen de termijn van zes maanden af te ronden;*
of
- c) de vertraging van de behandeling van het verzoek duidelijk aan de verzoeker is toe te schrijven. Indien dit noodzakelijk is met het oog op een behoorlijke en volledige behandeling van het verzoek om internationale bescherming, kan de termijn na verlenging, bedoeld in het derde lid, nogmaals verlengd worden met ten hoogste drie maanden.*

De in het tweede lid bedoelde termijn wordt verlengd tot ten hoogste eenentwintig maanden, indien onzekerheid bestaat over de situatie in het land van herkomst die naar verwachting tijdelijk is. In dat geval wordt ten minste elke zes maanden de situatie in het betreffende land van herkomst beoordeeld.

De Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen stelt de verzoeker in kennis van de verlenging van de in het tweede lid bedoelde termijn en geeft, indien de verzoeker daarom verzoekt, informatie over de reden van de verlenging en een indicatie van het tijdsbestek waarbinnen de in het eerste lid, 1°, bedoelde beslissing zal worden getroffen.”

Naar Belgisch recht vormt artikel 9bis van de wet van 15.12.1980 de enige mogelijke wettelijke basis die de Staat toelaat om de juridische gevolgen van een kennelijk onredelijk lange asielprocedure te onderkennen. Wanneer tegenpartij een persoon regulariseert na een lange asielprocedure, is het ook artikel 9bis dat toegepast wordt.

De bestreden beslissing stelt dat de behandelingstermijn van meer dan 2 jaar en 4 maanden niet als onredelijk lang beschouwd kan worden. Artikel 31 van de Richtlijn stelt dat een behandelingstermijn van 21 maanden voor de behandeling door het CGVS en de RvV onredelijk lang is. Artikel 57/6 stelt dat het CGVS in principe zes maanden heeft om een beslissing te nemen, wat in het dossier van verzoekster overschreden werd (het CGVS nam een beslissing op 21.3.2019, meer dan 15 maanden later), zonder te motiveren waarom de termijn van zes maanden overschreden werd.

In de mate dat de bestreden beslissing het verblijf van verzoekster weigert te regulariseren omdat de asielprocedure meer dan 21 maanden maar minder dan 4 jaar geduurd heeft, creëert het een verschil in behandeling tussen twee soorten asielzoekers voor wie de behandeling van de asielaanvraag onredelijk lang geduurd heeft. Terwijl ze volgens artikel 31 van de Richtlijn 2013/32 en artikel 57/6 van de wet van 15.12.1980 tot dezelfde categorie behoren, namelijk asielzoekers van wie de procedure onredelijk lang geduurd heeft, worden zij zonder enige rechtvaardiging in twee categorieën gesplitst. De ene categorie krijgt overeenkomstig memo 120 de regularisatie, terwijl de andere categorie, waartoe verzoekster behoort, de regularisatie niet krijgt, enkel en alleen “dienen we op te merken dat de duur van haar asielprocedure niet van die aard was dat ze als onredelijk lang kan beschouwd worden.”. Die motivering schendt de artikelen 10 en 11 van de Grondwet, evenals de andere bepalingen die in het middel gevisieerd werden.

Zelfs indien de memo stelt dat een lange asielprocedure niet automatisch leidt tot de toekenning van een machtiging tot verblijf, stelt de memo anderzijds ook dat sommige specifieke administratieve situaties behandeld moeten worden in een “positieve logica”. De bestreden beslissing zou moeten uitleggen waarom die gunstige logica voor verzoekster niet toegepast wordt.

De bestreden beslissing schendt op dit punt de zorgvuldigheidsplicht, de artikelen 2 en 3 van de wet van 29.7.1991, artikel 9bis van de wet van 15.12.1980, gelezen in het licht van artikel 57/6 van de wet van 15.12.1980 en artikel 31 van de Richtlijn 2013/32/EU.

Derde onderdeel

Verzoekster verwees naar de conclusies van de Advocaat-Generaal Bot bij de zaak M.M. t. Ierland (C-277/11) van 26.04.2012. Hierop stelt de bestreden beslissing dat verzoekster de overeenkomsten tussen zijn eigen situatie en de situatie van het arrest niet aantoonde.

Verzoekster verwees in haar aanvraag naar de conclusies van de Advocaat-Generaal m.b.t. de langdurige behandeling van een verzoek om internationale bescherming. De conclusies in de zaak M.M. t. Ierland zijn evenwel van toepassing om te stellen dat de asielprocedure van verzoekster, die meer dan 2 jaar en 4 maanden geduurd heeft, de redelijke termijn overschreden heeft. De overeenkomsten tussen beiden werden door verzoekster duidelijk aangetoond. Om uitsluitel te krijgen over een asielprocedure werd door de Advocaat-Generaal een periode van iets meer dan 2 jaar en 4 maanden als onredelijk lang beschouwd. Zijn conclusies luiden als volgt:

“113. Blijkens het dossier heeft de procedure voor de behandeling van de door M. ingediende asielaanvraag zes en een halve maand en die van zijn verzoek om subsidiaire bescherming 21 maanden geduurd. De betrokkene heeft dus uitsluitel gekregen over zijn situatie na een procedure die iets meer dan twee jaar en drie maanden heeft geduurd.

114. Deze duur lijkt me kennelijk onredelijk. Ook al is de behandeling van het verzoek om subsidiaire bescherming in Ierland niet onderworpen aan de procedurevoorschriften van artikel 23, lid 2, van richtlijn 2005/85 – dat bepaalt dat de lidstaten ervoor moeten zorgen dat de procedure voor de behandeling van een verzoek om internationale bescherming zo spoedig mogelijk wordt afgerond en indien er binnen zes maanden geen besluit kan worden genomen, dat de aanvrager in kennis wordt gesteld van het uitstel of informatie ontvangt over de termijn –, toch is de bevoegde nationale autoriteit gehouden om bij de vaststelling van een onder de werkingssfeer van het Unierecht vallende beslissing de naleving te waarborgen van het recht van de betrokkene op een behoorlijk bestuur, hetgeen een algemeen beginsel van het Unierecht betreft.

115. Verzoeken om subsidiaire bescherming moeten dus net zoals asielaanvragen binnen een redelijke termijn zorgvuldig worden behandeld, aangezien de snelheid van de procedure niet enkel bijdraagt tot de rechtszekerheid maar ook tot de integratie van de aanvrager.”

De Advocaat-Generaal interpreteert hierbij de bepalingen en principes van het Unierecht. Deze zijn evenwel van toepassing op elke behandeling van een verzoek om internationale bescherming, en aldus ook op de procedure van verzoekster.

Het CGVS heeft aan verzoekster op geen enkel moment laten weten dat de behandeling van haar dossier karakteristieken vertoonden die een overschrijding van de wettelijke termijn rechtvaardigden.

De conclusie tot dewelke Advocaat-Generaal Bot kwam kan aldus evenwel van toepassing beschouwd worden op het dossier van verzoekster.

De bestreden beslissing vereist dat verzoekster een gelijkenis aantoont die reeds duidelijk is. De beslissing schendt op dit punt de zorgvuldigheidsplicht, de artikelen 2 en 3 van de wet van 29.7.1991, de artikelen 9bis en 62,§2 van de wet van 15.12.1980, gelezen in het licht van overweging 18 en artikel 31 van de Richtlijn 2013/32/EU.”

2.1.2. Verzoekers voeren de schending aan van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen. Deze artikelen, die onder meer stellen dat beslissingen met redenen omkleed moeten zijn, hebben tot doel de betrokkenen een zodanig inzicht in de motieven van de beslissing te verschaffen, dat zij in staat zijn te weten of het zin heeft hen tegen die beslissing te verweren met de middelen die het recht hen verschaft. Ze verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een “afdoende” wijze. Het begrip “afdoende” impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

In dit geval geeft de eerste bestreden beslissing duidelijk de motieven en de juridische grond aan op basis waarvan zij is genomen. Zo verwijst de bestreden beslissing naar artikel 9bis van de Vreemdelingenwet en motiveert de gemachtigde waarom in dit geval geen buitengewone omstandigheden voorhanden zijn die maken dat de aanvraag in België moet ingediend worden zodat de aanvraag onontvankelijk is. De gemachtigde legt op omstandige en concrete wijze uit waarom de aangehaalde elementen geen buitengewone omstandigheden vormen die rechtvaardigen dat verzoekers’ aanvraag om machtiging tot verblijf niet kan ingediend worden via de gewone procedure, namelijk via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfsplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland. Derhalve wordt de aanvraag onontvankelijk verklaard. De eerste bestreden beslissing beantwoordt de elementen die verzoekers kenbaar maakten en verzoekers maken niet duidelijk met welk element geen rekening is gehouden.

De tweede bestreden beslissing verwijst naar artikel 7, eerste lid, 1°, van de Vreemdelingenwet en legt uit dat de eerste verzoekende partij geen houder is van de bij artikel 2 van de Vreemdelingenwet vereiste documenten: zij is niet in het bezit van een geldig paspoort.

Uit het verzoekschrift blijkt dat verzoekers de redenen van de bestreden beslissingen begrijpen zodat het doel van de formele motiveringsplicht is bereikt.

Een schending van de artikelen 2 en 3 van de voornoemde wet van 29 juli 1991 en van artikel 62 van de Vreemdelingenwet is niet voorhanden.

2.1.3. Verzoekers bekritiseren de eerste bestreden beslissing inhoudelijk zodat zij de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoeren, naast de schending van de zorgvuldigheidsplicht en van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet.

Bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht is de Raad niet bevoegd om zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de totstandkoming van de bestreden beslissing is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet op kennelijk onredelijke wijze tot haar besluit is gekomen (RvS 7 november 2001, nr. 101.624).

Het zorgvuldigheidsbeginsel verplicht de overheid om haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding (RvS 14 februari 2006, nr. 154.954; RvS 2 februari 2007, nr. 167.411). Dit houdt ook in dat zij zich moet steunen op alle gegevens en dienstige stukken.

De zorgvuldigheidsplicht geldt ook voor de rechtsonderhorige of, in het kader van een wederkerig bestuursrecht, de burger. In het kader van verblijfsaanvraag rust de bewijslast bij de aanvrager die zorgvuldig moet zijn bij het indienen van de aanvraag en alle relevante stukken en elementen moet aanbrengen zodat de gemachtigde kan beoordelen of hij voldoet aan de wettelijke voorwaarden. De verplichting die in dit geval rust op de verzoekende partij, kadert bijgevolg in de wederkerige zorgvuldigheidsverplichting (RvS 28 april 2008, nr. 182.450).

De gemachtigde heeft rekening heeft gehouden met alle stukken die de verzoekende partijen nuttig achtten om over te maken.

Artikel 9 van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“Om langer dan de in artikel 6 bepaalde termijn in het Rijk te mogen verblijven, moet de vreemdeling die zich niet in één der in artikel 10 voorziene gevallen bevindt, daartoe gemachtigd worden door de Minister of zijn gemachtigde.

Behoudens de in een internationaal verdrag, in een wet of in een koninklijk besluit bepaalde afwijkingen, moet deze machtiging door de vreemdeling aangevraagd worden bij de Belgische diplomatieke of consulaire post die bevoegd is voor zijn verblijfplaats of zijn plaats van oponthoud in het buitenland.”

Artikel 9bis van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“§ 1. In buitengewone omstandigheden en op voorwaarde dat de vreemdeling over een identiteitsdocument beschikt, kan de machtiging tot verblijf worden aangevraagd bij de burgemeester van de plaats waar hij verblijft. Deze maakt ze over aan de minister of aan diens gemachtigde. Indien de minister of diens gemachtigde de machtiging tot verblijf toekent, zal de machtiging tot verblijf in België worden afgegeven. (...)”

Als algemene regel geldt dat een machtiging om langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven door een vreemdeling moet worden aangevraagd bij de Belgische diplomatieke of consulaire post die bevoegd is voor zijn verblijfplaats of zijn plaats van oponthoud in het buitenland. In buitengewone omstandigheden wordt hem evenwel toegestaan die aanvraag te richten tot de burgemeester van zijn verblijfplaats in België. Enkel wanneer er buitengewone omstandigheden aanwezig zijn om het niet afhalen van de machtiging bij de Belgische diplomatieke of consulaire vertegenwoordigers in het buitenland te rechtvaardigen, kan de verblijfsmachtiging in België worden aangevraagd.

Uit het voorgaande blijkt dat de mogelijkheid om in België een verblijfsmachtiging aan te vragen als uitzonderingsbepaling restrictief moet worden geïnterpreteerd. De “buitengewone omstandigheden” strekken er niet toe te verantwoorden waarom de machtiging voor een verblijf van meer dan drie maanden wordt verleend, maar om te verantwoorden waarom de aanvraag in België en niet in het buitenland wordt ingediend. Het betreft omstandigheden die een tijdelijke terugkeer van de vreemdeling naar zijn land van oorsprong, om er de noodzakelijke formaliteiten voor het indienen van een aanvraag tot machtiging tot verblijf te vervullen, onmogelijk of bijzonder moeilijk maken. Een aanvraag, ingediend op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, vereist dus vanwege de overheid een dubbel onderzoek:

1° wat de regelmatigheid of de ontvankelijkheid van de aanvraag betreft: of er buitengewone omstandigheden worden ingeroepen om het niet aanvragen van de machtiging in het buitenland te rechtvaardigen en zo ja, of deze aanvaardbaar zijn; zo dergelijke buitengewone omstandigheden niet blijken voorhanden te zijn, kan de aanvraag tot het bekomen van een verblijfsmachtiging onontvankelijk worden verklaard;

2° wat de gegrondheid van de aanvraag betreft: of er reden is om de vreemdeling te machtigen langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven; desbetreffend beschikt de bevoegde minister/staatssecretaris over een ruime appreciatiebevoegdheid.

De vreemdeling moet in zijn aanvraag klaar en duidelijk vermelden welke de buitengewone omstandigheden zijn die hem verhinderen zijn verzoek bij de consulaire of diplomatieke dienst in het buitenland in te dienen. Hij dient met andere woorden aan te tonen dat het voor hem bijzonder moeilijk is terug te keren naar zijn land van oorsprong of naar een land waar hij gemachtigd is te verblijven, om er zijn aanvraag tot verblijfsmachtiging in te dienen. Uit zijn uiteenzetting dient duidelijk te blijken waarin het ingeroepen beletsel precies bestaat.

2.1.4. Concreet betwisten verzoekers dat de duur van hun procedure om een verzoek tot internationale bescherming in te willigen onredelijk lang was.

Verzoekers betwisten niet dat zij hun verzoek tot internationale bescherming indienden op 1 december 2017 terwijl uit het administratief dossier blijkt dat de commissaris-generaal op 21 maart 2019 zijn beslissing nam. Het beroep dat verzoekers indienden tegen deze beslissingen was tevergeefs (zie

supra). Het arrest nr. 235 244 van 16 april 2020 van de Raad weigerde de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen. De verwerende partij kan gevolgd worden in haar stelling dat in dit geval de asielprocedure niet onredelijk lang was, rekening houdend met de complexiteit en de aangevoerde argumenten door verzoekers.

De eerste bestreden beslissing geeft voldoende duidelijk te kennen dat het een niet onredelijke lange procedure betreft en de Raad vindt geen contradictie dienaangaande in de eerste bestreden beslissing terug.

Het verwijzen naar een “memo 120” doet aan het voorgaande geen afbreuk, rekening houdend met het arrest nummer nr. 215.571, uitgesproken op 5 oktober 2011 door de Raad van State. De staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid had op 19 juli 2009 instructies opgesteld waarin criteria worden opgesomd voor het gegrond verklaren van de aanvraag en de toekenning van een verblijfsmachtiging. Deze instructie van 19 juli 2009 werd vernietigd bij arrest van de Raad van State nr. 198.769 van 9 december 2009 omdat deze instructie “het mogelijk maakt dat vreemdelingen die zich in de daarin omschreven voorwaarden bevinden ervan ontslagen worden aan te tonen dat er in hun geval buitengewone omstandigheden voorhanden zijn, terwijl enkel de wetgever dit vermag te doen”, omdat “door dit in de bestreden instructie te doen, een aan de wetgever voorbehouden domein wordt betreden” en omdat “uit het bovenstaande volgt dat de bestreden instructie voor vernietiging vatbaar is aangezien ze een nieuwe rechtsregel aan de rechtsorde toevoegt”.

Een memo is derhalve niet dienstig nu deze niet uitgaat van de wetgever.

Verzoekers verwijzen hierbij naar overweging 18 van de richtlijn 2013/32/EU van het Europees Parlement en de Raad van 26 juni 2013 betreffende gemeenschappelijke procedures voor de toekenning en intrekking van de internationale bescherming (verder: de Procedurerichtlijn), dat stelt dat “[h]et [...] in het belang [is] van zowel de lidstaten als de personen die om internationale bescherming verzoeken dat zo spoedig mogelijk een beslissing wordt genomen inzake verzoeken om internationale bescherming, onverminderd het uitvoeren van een behoorlijk en volledige behandeling”. Ook wijzen zij op artikel 31.2 van de Procedurerichtlijn, dat stelt dat “[d]e lidstaten [ervoor] zorgen [...] dat de behandelingsprocedure zo spoedig mogelijk wordt afgerond, onverminderd een behoorlijke en volledige behandeling”.

De Raad stelt vast dat in deze bepalingen geen sancties worden voorzien en evenmin blijkt dat het overschrijden van welke termijn dan ook het gevolg heeft dat verzoekers een machtiging om verblijf op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet kunnen verkrijgen. Bovendien zijn de bestreden beslissingen geen beslissingen over een verzoek tot internationale bescherming.

Ook door de toepassing van artikel 57/6 van de Vreemdelingenwet, dat voorziet in een maximale duur van 21 maanden, kan niet worden afgeleid dat verzoekers *quasi* automatisch een machtiging om verblijf verkrijgen of dat deze omstandigheid een buitengewone omstandigheid vormt. De Raad herinnert eraan dat de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris ten deze over een ruime discretionaire bevoegdheid beschikt. Bovendien handelt dit artikel enkel over de termijn waarbinnen de commissaris-generaal de beslissing neemt en niet over de termijn van de procedure hangende bij de Raad aangaande het beroep tegen een beslissing van de commissaris-generaal.

Artikel 57/6 bepaalt in haar eerste paragraaf onder meer:

“De in het eerste lid, 1°, bedoelde beslissing wordt getroffen binnen een termijn van zes maanden na ontvangst van het verzoek om internationale bescherming dat door de minister of zijn gemachtigde werd overgezonden.

De in het tweede lid bedoelde termijn, kan met ten hoogste negen maanden worden verlengd, indien :

a) complexe feitelijke en/of juridische kwesties aan de orde zijn;

b) een groot aantal vreemdelingen tegelijk om internationale bescherming verzoekt, waardoor het in de praktijk zeer moeilijk is de procedure binnen de termijn van zes maanden af te ronden; of

c) de vertraging van de behandeling van het verzoek duidelijk aan de verzoeker is toe te schrijven.

Indien dit noodzakelijk is met het oog op een behoorlijke en volledige behandeling van het verzoek om internationale bescherming, kan de termijn na verlenging, bedoeld in het derde lid, nogmaals verlengd worden met ten hoogste drie maanden.

De in het tweede lid bedoelde termijn wordt verlengd tot ten hoogste eenentwintig maanden, indien onzekerheid bestaat over de situatie in het land van herkomst die naar verwachting tijdelijk is. In dat geval wordt ten minste elke zes maanden de situatie in het betreffende land van herkomst beoordeeld.

De Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen stelt de verzoeker in kennis van de verlenging van de in het tweede lid bedoelde termijn en geeft, indien de verzoeker daarom verzoekt, informatie over de reden van de verlenging en een indicatie van het tijdsbestek waarbinnen de in het eerste lid, 1°, bedoelde beslissing zal worden getroffen.”

De tijdsduur van de procedure ingeval van beroep bij de Raad is hierin niet inbegrepen.

De Raad merkt nog op dat de commissaris-generaal zijn beslissing heeft genomen voordat de maximale termijn was bereikt. Voorts kan de kritiek, die gericht is tegen de beslissing van de commissaris-generaal, niet dienstig aangevoerd worden in het kader van huidig geschil.

Verzoekers tonen evenmin aan dat een eventuele lange duur van hun verzoek tot internationale bescherming van die aard is dat deze een buitengewone omstandigheid vormt die het terugkeren naar het herkomstland bijzonder bemoeilijkt.

De eerste bestreden beslissing stelt juist dat de kinderen nog geen leerplicht hebben, gelet op hun leeftijd.

Verzoekers tonen evenmin aan dat zij anders behandeld worden dan anderen zodat de schending van het gelijkheidsbeginsel niet is aangetoond. Voorts is de Raad niet bevoegd zich uit te spreken over de artikelen 10 en 11 van de Grondwet nu deze bevoegdheid toekomt aan het Grondwettelijk Hof.

Voorts vereist de motiveringsplicht niet dat de verwerende partij uitleg verschaft over een memo.

2.1.5. In een derde onderdeel bekritiseren verzoekers de eerste bestreden beslissing door verwijzing naar de conclusies van de Advocaat-generaal in de zaak “*M.M. t. Ierland*”, zaak gekend onder nummer C-277/11. Deze verwijzing is tevergeefs nu de Advocaat-generaal zich uitspreekt over de behandelingsperiode van het verzoek tot internationale bescherming bij de overheid. Uit het citaat blijkt nergens dat de duur van de procedure bij de Raad of een rechtbank in beroep ook mede geteld moet worden. De procedure bij de commissaris-generaal duurde ongeveer 15 maanden. De asielaanvraag werd ingediend op 1 december 2017. De commissaris-generaal besliste op 21 maart 2019.

Ook het gegeven dat de commissaris-generaal niet zou hebben laten weten dat hij zich beroept op een langere duur van de afhandeling van de verzoeken tot internationale bescherming kan niet leiden tot de toekenning van een machtiging om verblijf in dit geschil. Verzoekers tonen dit ook niet aan.

Verzoekers slagen met hun betoog er niet in aan te tonen dat de bestreden beslissingen onzorgvuldig zijn genomen. De bestreden beslissingen steunen op een juiste feitenvinding, een correcte beoordeling en zijn niet kennelijk onredelijk, wat volstaat om de bestreden beslissingen te schragen. De schending van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet en van de artikelen 18 en 31 van de Procedurerichtlijn wordt niet aannemelijk gemaakt.

2.1.6. De Raad besluit dat het eerste middel in al haar onderdelen, zowel de aangehaalde bepalingen als de beginselen van behoorlijk bestuur, zo ontvankelijk, ongegrond is.

2.2.1. Het tweede middel luidt:

“Tweede middel, genomen uit de schending van

- De zorgvuldigheidsplicht als algemeen beginsel van behoorlijk bestuur;*
- De artikelen 2 en 3 van de wet van 29.7.1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen;*
- Artikelen 9bis en 62,§2 van de wet van 15.12.1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen;*

- Artikel 35 van het Handvest voor de Grondrechten van de Europese Unie;

De bestreden beslissing stelt:

“Betrokkene verwijst naar het Ministerieel Besluit van 30.06.2020 houdende dringende maatregelen om de verspreiding van het coronavirus Covid-19 te beperken, waarbij alle niet-essentiële reizen vanuit België worden verboden. Dit Ministerieel Besluit met in begrip van het reisverbod is ondertussen opgeheven en is dus niet meer van toepassing. Bovendien kan opgemerkt worden dat de terugkeer van betrokkene naar het land waarvan zij de nationaliteit heeft, een andere situatie uitmaakt dan het uitvoeren van toeristische reizen of andere niet-essentiële reizen van personen naar een ander land dan het land waar zij gewoonlijk en rechtmatig verblijven (RVV, arrest nr 251314 van 22.03.2021). Betrokkene toont eveneens niet aan dat zij als Colombiaans onderdaan vruchteloze pogingen heeft ondernomen om naar Colombia terug te keren om volgens de gewone procedure haar aanvraag in te dienen. Bovendien toont betrokkene niet aan dat zij tijdens haar reis de nodige hygiënemaatregelen niet zou kunnen respecteren, noch dat zij de hygiënemaatregelen niet zou kunnen toepassen in haar land van herkomst.”

Hierop wordt een antwoord geformuleerd in de volgende 4 onderdelen.

Eerste onderdeel

Artikel 35 van het Handvest stelt:

“Eenieder heeft recht op toegang tot preventieve gezondheidszorg en op medische verzorging onder de door de nationale wetgevingen en praktijken gestelde voorwaarden. Bij de vaststelling en uitvoering van het beleid en de maatregelen van de Unie wordt een hoog niveau van bescherming van de menselijke gezondheid gewaarborgd.”

Richtlijn 2008/115/EG maakt onderdeel uit van het beleid en de maatregelen van de Unie. Bij de uitvoering ervan, moeten de lidstaten een “hoog niveau van bescherming van de menselijke gezondheid” waarborgen.

Artikel 9bis van de wet van 15.12.1980 vormt de omzetting van artikel 6.4 van de Richtlijn 2008/115/EG.5 In de toepassing hiervan moet tegenpartij artikel 35 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie dat het recht op gezondheid garandeert respecteren.

Het antwoord geformuleerd in de bestreden beslissing, dat de verplaatsing een andere situatie uitmaakt dan het uitvoeren van toeristische reizen, is geen antwoord op het argument aangehaald in verzoeksters’ aanvraag. De bestreden beslissing formuleert geen antwoord op de vraag of de verplaatsing naar Colombia voor de invulling van een formele voorwaarde, in de huidige sanitaire context van een wereldwijde pandemie, wel proportioneel is. Zo luidde de motivering in de aanvraag: “Een verplaatsing voor het indienen van een verblijfsaanvraag, die evengoed ter plaatse kan ingediend worden, zou ofwel onmogelijk ofwel onredelijk zijn, gelet op de ernst van deze pandemie.”

De bestreden beslissing schendt op dit punt de artikelen 9bis en 62, §2 van de wet van 15.12.1980. aangezien uit de bestreden beslissing niet blijkt hoe artikel 35 van het Handvest in overweging genomen wordt in de context van de pandemie, wordt ook dit artikel geschonden.

Tweede onderdeel

Met betrekking tot de moeilijkheden veroorzaakt door de Covid-19 pandemie, stelt de bestreden beslissing:

“Betrokkene toont eveneens niet aan dat zij als Colombiaans onderdaan vruchteloze pogingen heeft ondernomen om naar Colombia terug te keren om volgens de gewone procedure haar aanvraag in te dienen.”

Dit impliceert dat verzoekster had moeten aantonen dat een terugkeer in haar geval onmogelijk was. Deze motivatie schendt artikel 9bis van de wet van 15.12.1980.

Buitengewone omstandigheden zijn niet de omstandigheden die een terugkeer onmogelijk maken, maar omstandigheden die een terugkeer naar het land van herkomst bijzonder moeilijk maken.

De Raad van State legt, in zijn arrest n°88.076 van 20.6.2000, het volgende principe vast:

« les circonstances exceptionnelles visées par l'article 9,alinéa 3, de la loi du 15 décembre 1980 précitée ne sont pas des circonstances de force majeure, mais celles qui rendent particulièrement difficile le retour de l'étranger dans son pays d'origine ou dans un pays où il est autorisé au séjour pour demander l'autorisation visée » (zie hiervoor ook RvV nr.260.392 van 9.9.2021)

Op het moment van indiening van de aanvraag was het voor verzoekster onmogelijk om zich naar Colombia te begeven aangezien er geen vluchten waren en de verplaatsing verboden was. Vandaag is de reis voor verzoekster niet onmogelijk, maar deze blijft wel bijzonder moeilijk. Elke vliegreis vormt een contaminatierisico doordat personen voor meerdere uren vastzitten in een gesloten cabine waardoor het virus in een gunstige omgeving is om zich te verspreiden. Een vliegreis vormt een risico voor elke passagier en personeelslid op de vlucht. Een verwijzing naar de geldende sanitaire maatregelen toont niet aan dat de reis voor verzoekster niet bijzonder moeilijk blijft.

De bestreden beslissing schendt op dit punt de zorgvuldigheidsplicht, de artikelen 2 en 3 van de wet van 29.7.1991 en de artikelen 9bis en 62, §2 van de wet van 15.12.1980.

Derde onderdeel

De bestreden beslissing stelt dat verzoekster niet aantoont dat zij tijdens haar reis naar en haar verblijf in Colombia, de nodige sanitaire maatregelen niet zou kunnen naleven.

Deze motivering is geen antwoord op het geformuleerde argument. De bestreden beslissing toont niet aan dat de vereiste om de aanvraag in te dienen in het land van herkomst het risico op besmetting, niet alleen voor verzoekster, maar ook voor elke persoon waarmee zij in contact komt, rechtvaardigt.

Dat iedereen de nodige sanitaire maatregelen hoort te volgen, is evident. Deze maatregelen maken het risico op besmetting echter niet onbestaand.

Er kan eveneens opgemerkt worden dat Colombia slechts 58% van haar bevolking reeds heeft kunnen inenten tegen het coronavirus.⁷ Het tweede meest gebruikte vaccin door Colombia is het Sinovac, een vaccin dat niet goedgekeurd werd door de Europese Unie en haar lidstaten.

De bestreden beslissing schendt op dit punt de zorgvuldigheidsplicht, de artikelen 2 en 3 van de wet van 29.7.1991 en de artikelen 9bis en 62, §2 van de wet van 15.12.1980.

Vierde onderdeel

De bestreden beslissing stelt dat:

“Betrokkene maakt niet aannemelijk dat de coronacrisis in haar geval een buitengewone omstandigheid uitmaakt die rechtvaardigt dat de verblijfsaanvraag op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet in België ingediend moet worden.”

Uit niets in de formulering van artikel 9bis van de wet van 15.12.1980 blijkt dat de humanitaire/uitzonderlijke omstandigheden eigen aan de persoon, en bij wijze van spreken, uniek zouden moeten zijn.

Door dit te eisen verengt de bestreden beslissing het begrip “uitzonderlijke omstandigheden”. In die zin oordeelde Uw Raad in een arrest 134.153 van 28.11.2014 dat wanneer een vreemdeling in zijn aanvraag een algemene situatie van geweld in een land in oorlog inroept als buitengewone omstandigheid en deze situatie niet betwist wordt, het bestuur niet kan volstaan met de motivering dat deze situatie geen buitengewone omstandigheid vormt omdat de aanvrager niet verduidelijkt in welk opzicht deze situatie bijzonder zou zijn. Verzoekster maakte in casu geen melding van een burgeroorlog maar van een situatie van een mondiale pandemie, te wijten aan het Covid-19 coronavirus.

De bestreden beslissing schendt op dit punt de artikelen 2 en 3 van de wet van 29.7.1991 en de artikelen 9bis en 62, §2 van de wet van 15.12.1980.”

2.2.2. De Raad verwijst in eerste instantie naar de uitleg onder punt 2.1.2. wat de formele motiveringsplicht betreft en de uitleg, verschaft over de zorgvuldigheidsplicht en artikel 9bis van de Vreemdelingenwet.

Artikel 35 van het Handvest luidt:

“Gezondheidsbescherming Eenieder heeft recht op toegang tot preventieve gezondheidszorg en op medische verzorging onder de door de nationale wetgevingen en praktijken gestelde voorwaarden. Bij de vaststelling en uitvoering van het beleid en de maatregelen van de Unie wordt een hoog niveau van bescherming van de menselijke gezondheid gewaarborgd.”

Specifiek wat artikel 35 van het Handvest betreft, wordt geen concrete, specifieke uiteenzetting naar voor gebracht, buiten de verwijzing naar de coronacrisis.

Er blijkt niet dat verzoekers aan deze bepaling een recht kan ontleen opdat hen een verblijfsmachtiging dient te worden toegekend, te meer waar niet blijkt dat er gezondheidsproblemen bestaan en eventueel in te roepen gezondheidsproblemen onder het toepassingsgebied vallen van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet voorhanden zijn. In deze situatie blijkt niet dat verzoekers zich dienstig kunnen beroepen op deze bepaling.

De kritiek van verzoekers is enkel gericht op het volgende motief in de eerste bestreden beslissing:

“Betrokkene verwijst naar het Ministerieel Besluit van 30.06.2020 houdende dringende maatregelen om de verspreiding van het coronavirus Covid-19 te beperken, waarbij alle niet-essentiële reizen vanuit België worden verboden. Dit Ministerieel Besluit met in begrip van het reisverbod is ondertussen opgeheven en is dus niet meer van toepassing. Bovendien kan opgemerkt worden dat de terugkeer van betrokkene naar het land waarvan zij de nationaliteit heeft, een andere situatie uitmaakt dan het uitvoeren van toeristische reizen of andere niet-essentiële reizen van personen naar een ander land dan het land waar zij gewoonlijk en rechtmatig verblijven (RVV, arrest nr 251314 van 22.03.2021). Betrokkene toont eveneens niet aan dat zij als Colombiaans onderdaan vruchteloze pogingen heeft ondernomen om naar Colombia terug te keren om volgens de gewone procedure haar aanvraag in te dienen. Bovendien toont betrokkene niet aan dat zij tijdens haar reis de nodige hygiënemaatregelen niet zou kunnen respecteren, noch dat zij de hygiënemaatregelen niet zou kunnen toepassen in haar land van herkomst.”

De Raad wijst erop dat, voor zover er een verbod op niet-essentiële reizen gold op het ogenblik van het treffen van de bestreden beslissingen, de verzoekende partijen niet aannemelijk maken dat een terugkeer van een vreemdeling naar zijn land van herkomst als niet-essentiële reis geldt. Zij maken niet aannemelijk dat het hen verboden was terug te keren naar hun land van herkomst omwille van de getroffen corona-maatregelen. Verder maken de verzoekende partijen evenmin aannemelijk dat zij door een terugkeer naar hun land van herkomst omwille van de coronacrisis een risico lopen op een behandeling strijdig met artikel 3 van het EVRM. Uit niets blijkt dat het land van herkomst de COVID-19 pandemie niet de baas kan. Verzoekende partijen hebben evenmin een kwetsbaar profiel. De Raad bemerkt daarbij dat ook België getroffen is door de COVID-19-pandemie en de verzoekende partijen ook in België het risico lopen op besmetting.

In de mate dat de verzoekende partijen nog aanvoeren dat de bestreden beslissingen geen motivering voorzien omtrent de maatregelen, genomen ter bestrijding van het coronavirus, merkt de Raad nog op dat de thans bestreden beslissingen niet louter het antwoord op enige aanvraag vanwege de rechtszoekende betreffen, maar in tegendeel een (politie)maatregel inhouden die zijn gestoeld op de eigen feitelijke en juridische vaststellingen van het bestuur. Bijgevolg moet uit de bestreden beslissingen niet blijken dat met alle mogelijke antecedenten van de verzoekende partijen en met alle mogelijke externe omstandigheden rekening werd gehouden. Dit klemmt *in casu* des te meer nu het COVID-19-virus pandemisch is en er dus wereldwijd en ook in België besmettingen zijn. In dit licht valt niet in te zien waarom bij de afgifte van het thans bestreden bevel uitdrukkelijk zou moeten worden gemotiveerd omtrent de heersende COVID-19-pandemie en de maatregelen die in België ter bestrijding van deze pandemie werden getroffen. Waar de verzoekende partijen bij deze kritiek ook verwijzen naar de door artikel 3 van het EVRM geboden bescherming, dient te worden benadrukt dat ook artikel 3 van het EVRM geen bijkomende motiveringsplicht oplegt (cf. RvS 20 juni 2017, nr. 238.570). Evenmin, ten overvloede, voeren verzoekers argumenten aan waarom zou blijken dat zij inmiddels geen COVID-bescherming via vaccinaties zouden gehad hebben of die niet wilden of niet konden verkrijgen.

Verzoekers maken niet aannemelijk dat hun toegang tot preventieve gezondheidszorg geweigerd werd en maken voor het overige evenmin duidelijk welke andere preventieve maatregelen hadden moeten genomen worden buiten het Belgische systeem van vaccinaties tegen COVID. In deze omstandigheden volstaat het gegeven antwoord in de bestreden beslissingen en tonen verzoekers niet aan dat de bestreden beslissingen disproportioneel zijn genomen. Verzoekers kunnen niet ernstig ontkennen dat de situatie voor eigen onderdanen anders is dan de situatie voor toeristen. Het eerste onderdeel mist grond.

Waar de verzoekende partijen er nog op wijzen dat de verwerende partij geen rekening heeft gehouden met de sluiting van de grenzen, wijst de Raad erop dat de verzoekende partijen niet aantonen dat deze maatregel, die slechts tijdelijk was, nog steeds geldt. Daarenboven blijkt ook niet dat het voor onderdanen verboden of bijzonder moeilijk was/is om terug te keren naar hun land van herkomst. Bovendien blijkt nergens uit dat de tijdelijke maatregelen verhinder(d)en dat de verwerende partij – wanneer zij vaststelt dat een derdelander illegaal op het grondgebied aanwezig is – deze derdelander het bevel geeft om het grondgebied te verlaten. De Raad wijst er daarbij op dat het de verzoekende partijen ook steeds vrij staat – indien zij menen geen gevolg te kunnen geven aan de verwijderingsmaatregel – een uitstel te vragen van de uitvoeringstermijn.

Verzoekers erkennen in het middel dat reizen niet onmogelijk is maar bijzonder moeilijk omwille van het contaminatierisico tijdens de vlucht. Door dit louter te stellen, maken verzoekers de schending van de aangehaalde bepalingen niet aannemelijk, gelet op het stilzwijgen van de mogelijkheden die verzoekers hadden in België om gevaccineerd te worden en het gebruik van mondkapjes tijdens de vlucht. De eerste bestreden beslissing stelt correct dat tijdens de reis de nodige hygiënemaatregelen kunnen genomen worden, die eenieder die in België verblijft geacht wordt te kennen.

De verwijzing naar de maatregelen rond COVID zoals die bestonden op het ogenblik van de aanvraag is niet dienstig. Van een onzorgvuldige gedraging in hoofde van de verwerende partij is geen sprake.

In de mate dat verzoekers verwijzen naar een risico op besmetting, wordt erop gewezen dat dit voor de ganse wereld geldt, ook voor België. Verzoekers geven tal van theoretische beschouwingen, maar gaan evenmin in op meer concrete situaties zoals deze bestaan in Colombia. Ook in België kan het nemen van de beschermingsmaatregelen het ontstaan van een besmetting niet geheel worden uitgesloten.

De volgende opmerking in de nota met opmerkingen is correct:

“De maatregelen in verband met de coronacrisis die in België en elders gelden, zijn tijdelijk. Deze tijdelijke maatregelen doen geen afbreuk aan het feit dat aan verzoekende partij een bevel om het grondgebied te verlaten moest worden afgegeven omdat zij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de vereiste documenten. Het feit dat er momenteel wereldwijd specifieke maatregelen gelden voor de volksgezondheid ter bestrijding van de verspreiding van het coronavirus, brengt niet mee dat de bestreden beslissing daardoor onwettig is. Daarenboven, zelfs indien verzoekende partij zou kunnen aantonen dat zij omwille van de COVID-19-pandemie onmogelijk gevolg kan geven aan het bestreden bevel, dan nog stond en staat het haar vrij om – met toepassing van artikel 74/14, §1, derde lid van de Vreemdelingenwet, dat luidt als volgt “Indien de onderdaan van een derde land een gemotiveerd verzoek indient bij de minister of diens gemachtigde, wordt de termijn, vermeld in het eerste lid, en die is toegekend om het grondgebied te verlaten, verlengd, op grond van het bewijs dat de vrijwillige terugkeer niet kan worden gerealiseerd binnen de toegekende termijn” - een verlenging van de termijn voor vrijwillig vertrek aan te vragen.”

2.2.3. Het tweede middel is, zo ontvankelijk, ongegrond.

2.3.1. Het derde middel luidt:

“Derde middel, genomen uit de schending van:

- De zorgvuldigheidsplicht als algemeen beginsel van behoorlijk bestuur;*
- De artikelen 2 en 3 van de wet van 29.7.1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen;*
- Artikelen 9bis en 62,§2 van de wet van 15.12.1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen;*
- Artikel 8 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens, in samenlezing met artikel 3 van het Internationaal Verdrag voor de Rechten van het Kind;*

De bestreden beslissing formuleert de volgende motivering:

“Betrokkene verwijst naar het feit dat haar kinderen geboren zijn in België en dat ze Colombia niet kennen.

Betrokkene maakt het echter niet aannemelijk dat haar kinderen Colombia niet kennen, noch dat ze een zodanige taal- en culturele achterstand hebben dat ze in Colombia niet zouden kunnen aansluiten op school. Hoewel de kinderen niet in Colombia zijn geboren, hebben ze wel via hun ouders een band met Colombia. Betrokkene en haar echtgenoot hebben immers de Colombiaanse nationaliteit en zijn in Colombia geboren. Er mag dan ook worden van uitgegaan dat beiden hun kinderen tot op zekere hoogte de Colombiaanse taal en cultuur hebben bijgebracht, zeker gelet op het feit dat ze beiden nooit een verblijfsrecht van onbeperkte duur hebben gehad in België en zij dus moeten beseft hebben dat hun verblijf en dat van hun kinderen in België slechts voorlopig was. Gelet op de nog jonge leeftijd van de kinderen, kan er redelijkerwijze van uit worden gegaan dat zij nog over voldoende aanpassingsvermogen aan de taal en onderwijs in het land van herkomst beschikken (RVV, arrest 227797 van 23 oktober 2019).

Betrokkene wijst nog op het hoger belang van het kind en verwijst daarbij naar artikel 3 van het Verdrag inzake de Rechten van het Kind, artikel 6.4 en artikel 5 van de Richtlijn 2008/115 en artikel 24 van het Handvest inzake de Grondrechten van de EU. Betrokkene wijst erop dat de aangehaalde artikelen en het hoger belang van het kind een onderzoeksplicht met zich meebrengen en dat er een redelijke belangenafweging dient plaats te vinden. We merken op dat de kinderen van betrokkene nog zeer jong zijn, namelijk drie en half jaar, bijna twee jaar en zes maanden. Op die leeftijd zijn de belangrijkste zorgfiguren de ouders, waarvan zij niet gescheiden worden. Hun moeder zit vervat in deze beslissing en dient zich, met haar kinderen, naar Colombia te begeven om aldaar haar verblijfsaanvraag in te dienen. Hun vader kreeg een negatieve beslissing en dient eveneens terug te keren naar Colombia. Daarnaast merken we op dat uit de voorgelegde attesten niet blijkt dat betrokkenes kinderen een groot sociaal netwerk opgebouwd hebben. Integendeel, uit de voorgelegde attesten blijkt enkel dat haar kinderen in Brussel geboren zijn. We stellen dus vast dat de kinderen buiten hun ouders geen sociaal netwerk opbouwden. Betrokkene maakt dan ook niet duidelijk op welke wijze een terugkeer naar Colombia het belang van haar kinderen schaadt en dat haar kinderen in Colombia niet kunnen opgroeien in een veilige en stabiele omgeving, in de nabijheid van hun ouders en opgenomen binnen hun ruimer familiaal kader.

Wat het aangehaalde art. 3 van het Verdrag van de Rechten van het Kind betreft dient te worden opgemerkt dat het Hof van Cassatie gesteld heeft dat art. 3 geen directe werking heeft. Ook de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen stelt in zijn arrest van 30.07.2013, nr. 107.646 het volgende: “wat de aangevoerde schending van het Kinderrechtenverdrag betreft, merkt de Raad op dat artikel 3 van dit verdrag - dat voorziet dat bij alle maatregelen betreffende kinderen de belangen van het kind de eerste overweging vormen wat de geest, de inhoud en de do bewoordingen ervan betreft, op zichzelf niet volstaan om toepasbaar te zijn zonder dat verdere reglementering met het oog op precisering of vervollediging noodzakelijk is. Deze verdragsbepaling is geen duidelijke en juridisch volledige bepaling die de verdragspartijen of een onthoudingsplicht of een strikt omschreven plicht om op een welbepaalde wijze te handelen, oplegt. Aan deze bepaling moet derhalve een directe werking worden onzegd. (...) (RvS 7 februari 1996, nr. 58.032; RvS 1 april 1997, nr. 65.754).”

Betrokkene verwijst nog naar artikel 28 van het Internationaal Kinderrechtenverdrag (recht op onderwijs). We merken echter op dat geen enkel kind van betrokkene reeds de leeftijd van vijf jaar heeft bereikt. Derhalve is geen enkel kind leerplichtig en kan het recht op onderwijs niet ingeroepen worden als buitengewone omstandigheid.”

Op deze motivering wordt een antwoord geformuleerd in de volgende twee onderdelen.

Eerste onderdeel

De bestreden beslissing stelt: “Betrokkene maakt dan ook niet duidelijk op welke wijze een terugkeer naar Colombia het belang van haar kinderen schaadt en dat haar kinderen in Colombia niet kunnen opgroeien in een veilige en stabiele omgeving, in de nabijheid van hun ouders en opgenomen binnen hun ruimer familiaal kader”.

De vader van de kinderen wordt momenteel in België vastgehouden. Hij werd veroordeeld tot een straf van vier jaar. Indien verzoekster met haar kinderen moet terugkeren naar Colombia, staat zij er enerzijds alleen voor om voor haar kinderen te zorgen in Colombia. Anderzijds zullen zij gescheiden worden van hun vader voor lange tijd. Dit is niet in het belang van de kinderen.

Dit vormt een schending van artikel 8 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens, in samenlezing met artikel 3 van het Internationaal Verdrag voor de Rechten van het Kind.

Tweede onderdeel

De bestreden beslissing stelt dat verzoekster en de kinderen terug kunnen keren naar Colombia om de aanvraag in te dienen. Dit betekent dat zij daar moeten verblijven tot wanneer een beslissing genomen wordt.

Indien zij een positieve beslissing krijgen, dan keren zij terug naar België. Dat betekent dat de kinderen voor enkele maanden hun referentiepunten zullen verliezen in België, zich moeten aanpassen in Colombia voor enkele maanden en nadien opnieuw verhuizen naar België.

Zelfs indien de kinderen nog jong zijn, zal dit een belangrijke impact hebben op hun ontwikkeling en hun leerproces.

Verzoekster riep artikel 3 van het IVRK niet op zelfstandige wijze in.

“Die verplichting volgt uit artikel 3 van het Internationaal Kinderrechtenverdrag, evenals uit het Europees recht waarvan toepassing wordt gemaakt. “

De bestreden beslissing citeert de verschillende bepalingen die verzoekster inriep, namelijk artikel 5 van de richtlijn 2008/115, artikel 24 van het Handvest en de artikelen 3 en 28 van het IVRK. Artikel 3 IVRK werd aldus niet op zelfstandige wijze ingeroepen, maar in combinatie met de bepalingen uit het Europees recht waarmee tegenpartij rekening moet houden in de toepassing van artikel 9bis, die de omzetting vormt van artikel 6.4 van de richtlijn 2008/115.

De bestreden beslissing schendt op dit punt de zorgvuldigheidsplicht, de artikelen 2 en 3 van de wet van 29.7.1991 en de artikelen 9bis en 62,\$2 van de wet van 15.12.1980.”

2.3.2. Verzoekers houden voor dat de vader van het gezin momenteel een gevangenisstraf ondergaat ten belope van vier jaar. Een tijdelijke terugkeer brengt een scheiding van hun vader teweeg voor langere tijd, wat een schending van artikel 8 van het EVRM en artikel 3 van het Kinderrechtenverdrag inhoudt.

Artikel 8 van het EVRM bepaalt als volgt:

“1. Eenieder heeft recht op respect voor zijn privéleven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen.”

Deze bepaling bevat geen uitdrukkelijke procedurele waarborgen. Het Europees Hof van de Rechten van de Mens (EHRM) stelt dat de besluitvormingsprocedure, die leidt tot maatregelen die een inmenging uitmaken op het privé- en gezinsleven, billijk moet verlopen. De belangen, beschermd door artikel 8 van het EVRM, moeten op passende wijze in rekening worden gebracht. Dit geldt zowel voor situaties van een weigering van voortgezet verblijf (EHRM 11 juli 2000, nr. 29192/95, *Ciliz v. Nederland*, par. 66) als voor situaties van een eerste toelating tot verblijf (EHRM 10 juli 2014, nr. 52701/09, *Mungenzi v. Frankrijk*, par. 46; EHRM 10 juli 2014, nr. 2260/10, *Tanda-Muzinga v. Frankrijk*, par. 68). Staten gaan hun beoordelingsmarge te buiten en schenden artikel 8 van het EVRM wanneer zij falen op zorgvuldige wijze een redelijke belangenafweging te maken (EHRM 28 juni 2011, *Nuñez/Noorwegen*, § 84; EHRM 10 juli 2014, *Mungenzi/Frankrijk*, § 62).

In dit geval betreft het een situatie van een eerste toelating tot verblijf. Hierbij oordeelt het EHRM dat er geen inmenging is en geschiedt geen toetsing aan de hand van het tweede lid van artikel 8 van het EVRM. In dit geval moet er volgens het EHRM onderzocht worden of er een positieve verplichting is voor de staat om het recht op privé- en/of familie- en gezinsleven te handhaven en te ontwikkelen (EHRM 28 november 1996, *Ahmut/Nederland*, § 63; EHRM 31 januari 2006, *Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland*, § 38; EHRM 3 oktober 2014, *Jeunesse/Nederland* (GK), § 105).

Uit de rechtspraak van het EHRM volgt dat bij de belangenafweging in het kader van het door artikel 8 van het EVRM beschermde recht op eerbiediging van het privé- en gezinsleven een "*fair balance*" moet worden gevonden tussen het belang van de vreemdeling en diens familie enerzijds en het algemeen belang van de Belgische samenleving bij het voeren van een migratiebeleid en het handhaven van de openbare orde anderzijds. Daarbij moeten alle voor die belangenafweging van betekenis zijnde feiten en omstandigheden, kenbaar gemaakt, worden betrokken.

De Raad oefent slechts een wettigheidscontrole uit op de bestreden beslissing en kan niet, zonder zijn in artikel 39/2, §2, van de Vreemdelingenwet vastgelegde annulatiebevoegdheid te overschrijden en zonder zich in de plaats van het bestuur te stellen, oordelen op grond van motieven die niet in de aanvankelijk bestreden beslissing voorkomen. Enkel de wettigheid van de motieven uit de aanvankelijk bestreden beslissing mogen worden beoordeeld (RvS 11 december 2015, nr. 233.222).

Bijgevolg moet worden nagegaan of de verwerende partij alle relevante feiten en omstandigheden in haar belangenafweging heeft betrokken. Indien dit het geval is, wordt nagegaan of de verwerende partij op correcte wijze deze afweging resulteerde in een "*fair balance*" tussen enerzijds het belang van een vreemdeling bij de uitoefening van het familie- en gezins-/privéleven hier te lande en anderzijds het algemeen belang van de Belgische samenleving bij het voeren van een migratiebeleid en het handhaven van de openbare orde.

Deze maatstaf impliceert dat de Raad niet de bevoegdheid bezit om zijn eigen beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad kan dus niet zelf de belangenafweging doorvoeren (cf. RvS 26 juni 2014, nr. 227.900).

De omvang van de positieve verplichting is afhankelijk van de specifieke omstandigheden van de betrokken individuen en het algemeen belang (EHRM 17 oktober 1986, *Rees/The United Kingdom*, § 37; EHRM 31 januari 2006, *Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland*, § 39; EHRM 3 oktober 2014, *Jeunesse/Nederland* (GK), § 106).

Uit het administratief dossier blijkt dat het gezin van verzoekers bestaat uit de ouders en drie minderjarige kinderen, P. S. J. M., geboren te Brussel op 16 juni 2018, P. S. V., geboren te Brussel op 11 februari 2020 en P. S. G., geboren te Brussel op 4 mei 2021. Verzoekers hebben nooit gegevens kenbaar gemaakt in verband met de geboorte van het jongste kind. De kinderen zijn aldus zeer jong. De moeder werkt slechts deeltijds en heeft een beperkt inkomen volgens de gegevens die verzoekers overmaakte aan het bestuur. Vader van het gezin is illegaal in het land en zal dus ook moeten terugkeren naar het herkomstland.

Vader woont niet bij het gezin volgens verzoekers omwille van zijn gevangenisstraf. Een tijdelijke scheiding met hun vader zal op de kinderen weliswaar een impact hebben, maar niet van die aard als van een inwonende vader. De Raad merkt volledigheidshalve op dat verzoekers geen gewag hebben gemaakt in hun aanvraag van de tijdelijke scheiding met de vader, die, zo hij een gevangenisstraf uitzit, te wijten is aan zijn eigen gedraging. Ter terechtzitting bevestigt de advocaat van verzoekers dat er geen bewijzen zijn van het bestaan van gevangenisbezoeken door de kinderen.

De Raad acht het niet kennelijk onredelijk dat de eerste bestreden beslissing stelt dat de kinderen een dermate jonge leeftijd hebben dat deze best gediend zijn bij een verblijf, *in casu* de moeder, vermits de vader in de gevangenis zou verblijven. De kinderen dienen in hun belang de moeder te volgen bij terugkeer naar het herkomstland. De kinderen zijn nog niet schoolplichtig en verzoekers laten na concrete grieven te uiten waarom het hoger belang zou geschaad zijn door de kinderen samen met hun moeder toe te laten tijdelijk kennis te maken met het land van origine van de ouders. Beide ouders hebben de Colombiaanse nationaliteit. Ook vindt het motief, dat stelt dat geen stukken werden voorgelegd over een eventueel sociaal netwerk van de kinderen in België, steun in het administratief dossier. Verzoekers gaan eraan voorbij dat de eerste bestreden beslissing stelt dat zij niet duidelijk maken op welke wijze de belangen van de kinderen zouden geschaad zijn. Verzoekers gaven evenmin aan dat de vader in de gevangenis blijft. De Raad herinnert verzoekers eraan dat zij slechts relatief van

korte duur in België zijn. De kinderen hebben een leeftijd waarop zij zich nog aan een andere omgeving kunnen aanpassen (EHRM 17 april 2014, *Paposhvili/België*, § 143).

Hun kritiek is niet van die aard dat zij aantonen dat hun belangen primeren op de immigratiecontrole.

Voor het overige stelt de Raad vast dat verzoekers geen andere grieven aanhalen met betrekking tot de aangevoerde schending van artikel 8 van het EVRM zodat de Raad besluit dat de schending van dit artikel niet aannemelijk wordt gemaakt.

2.3.3. Verzoekers voeren de schending van artikel 3 van het Kinderrechtenverdrag aan. Zij stellen dat zij de bepalingen van artikel 5 van de richtlijn 2008/115, van artikel 24 van het Handvest en van de artikelen 3 en 28 van het Kinderrechtenverdrag inroepen zodat artikel 3 van dit laatste verdrag niet enkel op zich is opgeworpen.

De Raad verwijst naar haar voorgaande bespreking waaruit blijkt dat geen dezer onderdelen gegrond zijn.

Bijgevolg stelt de bestreden beslissing correct dat enkel de schending van artikel 3 van het Kinderrechtenverdrag aanvoeren niet kan omdat deze bepaling op zich geen rechtstreekse werking heeft.

Vaste rechtspraak van de Raad van State stelt dat de bepalingen van artikel 3 van het Kinderrechtenverdrag, wat de geest, de inhoud en de bewoordingen ervan betreft, op zichzelf niet volstaan om toepasbaar te zijn zonder dat verdere reglementering met het oog op precisering of vervollediging noodzakelijk is. Deze verdragsbepalingen zijn geen duidelijke en juridisch volledige bepalingen die de verdragspartijen of een onthoudingsplicht of een strikt omschreven plicht om op een welbepaalde wijze te handelen opleggen. Aan deze bepalingen moet derhalve een directe werking worden ontzegd (*cf.* RvS 28 juni 2001, nr. 97.206).

In deze zin kunnen verzoekers de rechtstreekse schending van dit artikel van het Kinderrechtenverdrag niet dienstig inroepen.

Wel vallen maatregelen die kinderen onrechtstreeks beïnvloeden onder de werkingssfeer van artikel 3.1. van het Kinderrechtenverdrag en onder artikel 24 van het Handvest. Het hoger belang van de kinderen moet worden onderzocht, wat de bestreden beslissingen gedaan hebben.

Hoger is besproken dat verzoekers niet aantonen dat het hoger belang van de kinderen wordt geschaad door de desgevallende tijdelijke verwijdering samen met hun moeder uit het Rijk.

2.3.4. Waar verzoekers de schending herhalen van de artikelen 9*bis* en 62 van de Vreemdelingenwet en van de formele motiveringsplicht volstaat de verwijzing naar punt 2.1.2. en naar de voorgaande bespreking.

2.3.5. Ook het derde middel is niet gegrond. De schending van de door verzoekers aangehaalde bepalingen wordt niet aannemelijk gemaakt.

3. Korte debatten

De verzoekende partijen hebben geen gegrond middel aangevoerd dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissingen kan leiden. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als *accessorium* van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op negentien april tweeduizend tweeëntwintig door:

mevr. M. BEELEN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. K. VERKIMPEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERKIMPEN

M. BEELEN